

Fria fantasier hvilka, samlade i
en bok, gåfvo baron Julianus
anledning att...

Flygare, Edvard,

81 A Br.

FLYGARE, Edv.

Via fr.
(B)
o

BOLMÖRTENS BOK.

Bd 1.

1848

Af Edward Flygare, + 1852.

(Theophrastus och Semiosolen
^(i en del)
äro af Richard Bergström,
oflofligen tryckta härvides.)

Andra bandet är väl tryckt, men
blef aldrig utgifvet.

FRIA FANTASIER,

HVILKA,
SAMLADE I EN BOK,
GÅFVO BARON JULIANUS ANLEDNING
ATT KALLA DENNA BOK

BOLMÖRTENS BOK.

FÖRSTA BANDET.

INNEHÅLL: ÖDLORNAS DAMM. — I KYRKAN. —
DEN OMVÄNDE. — THEOPHRASTUS. —
SEMINOLEN OCH HANS HERRE.

STOCKHOLM.
TRYCKT HOS RUDOLF WALL 1848.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

BILL KANTASHE

Faint, illegible text in the middle section of the page.

BOLMÖRTENS BOK

Faint, illegible text in the lower middle section of the page.

Faint, illegible text in the lower section of the page.

TRICKS AND RUDERS W. 11. 1819

annonserades det i Aftonbladet att gåfvor till de olyckliga, som lidit genom branden, mottogos i herr Z's boklåda. W*, som, huru enfaldig han än är, dock alltid visat sig gıfmild, skickade dit ett par gamla söndriga stöflar och en rdr bko.»

— »Nå väl?»

— »Efter två eller tre dagars förlopp fick han igen stöflarne — men lagade.»

Baron Julianus smålog; men yttrade straxt derpå: »Jag kan dock aldrig gilla deras beteende, hvilka så der föraktligt behandla en gåfva, som för att komma från en skolgosse ej var så obetydlig, och för de brandskadade säkert ej saknat värde. Men värst är, att det kanske haft ett menligt inflytande på hela hans karakter. Ty den, hvars människokärlek såras i dess första ytringar, blir oftast derigenom afskräckt från att vidare bisprınga någon olycklig.»

— »Du har kanske rätt», sade Richard, »eller rättare: du har verkligen rätt. I sådana fall är du — jag vet det — lika christlig som någon annan, ehuru du för öfrigt ganska väl förtjenar ditt namn Julianus-Apostata.»

— »Jag medger att jag är temligen otrogen i hvad som rör vissa af våra dogmer», yttrade baronen. »Du har nog haft tillfälle att märka det i de många samtal vi haft rörande religionen.»

— »Helt visst har jag märkt det; och jag tror knappast att du — stricte taget — kan kallas christen, då du ej medger gudomligheten af grundvalen för vår religion, jag menar bibeln; en bok, hvori jag för öfrigt ej anser dig särdeles bevandrad.»

— »Tvärtom! Jag anser mig hafva läst den lika grundligt som mången af våra prester. Jag har till och med grubblat mycket öfver åtskilliga af dess myther.»

— »Verkligen?»

— »Ja! Till exempel, öfver dess första saga, den om syndafallet, har jag tänkt mycket, och tror mig hafva sunnit rätta förklarings-sättet.»

— »Låt höra!»

— »Som du erinrar dig», började baron Julianus, »blef qvinnan enligt vår urkund skapa'd på det mannen ej måtte

vara allena. Man anser vanligtvis att meningen dermed var ett fysiskt äktenskap mellan man och kvinna, för att fortplanta deras släkte; se der, hvad som enligt min tanke ej ursprungligen var skaparens mening! Han ville, tror jag, att kvinnan skulle komplettera mannen, att hon skulle vara honom ett sällskap; att deras kärlek skulle vara en oskyldig, en platonisk kärlek. Därföre blefvo de också skapade eviga, på det att utan fortplantning släktet dock i dessa tvenne individer måtte hafva evigt bestånd.»

Julien hämtade här andan, drog några bloss ur den nästan slocknade pipan, och fortsatte:

»Frukten af alla träd i paradiset herrliga lustgård fingo de smaka, utom den af kunskapens träd, som — märk noga! befann sig midt i lustgården; med andra ord: de borde inskränka sig till kärlekens oskyldigare njutningar, sådana som att se på hvarandra, hviska med hvararandra, trycka hvarandras händer, kyssas på pannan o. s. v.; men en enda blott fingo de ej ätnjuta: den högsta, just den genom hvilken släktet fortplantas.»

Richard smålog åt Julien's originella bibelförklaring; men afbröt honom dock icke.

»Men ormen, d. v. s. begäret, förledde dem: de föllo; och, liksom oftast nu, var det kvinnan, som ätven då förförde mannen. Det var också då först som de märkte sin nakenhet, och sökte dölja det, som de förut ej trott sig hafva skäl att blygas för.»

»Den lifskraft som förut kvarstannat hos dem (jag menar Adam och Eva) och sålunda gjort dem odödliga, afledes nu till de genom deras förening uppkommande varelserna. På detta sätt blir dock släktet evigt, fastän de serskilda individernas lifstid är begränsad. — Baronens tystnade.

— »Sjelfva hufvud-idén», sade Richard, «i ditt resonemang är ganska approbabel; och om jag ej misstar mig, har den redan förut varit utförd af någon tänkare i religiösa ämnen.»

— »Det är möjligt, och det vore blott en ny bekräftelse på att den gamla regeln: intet nytt under solen gäller ätven i denna väg. Men låt' oss tala om något annat! Som du vet

är det i dag, som vi, enligt vår öfverenskommelse skulle läsa upp för hvarandra dem af våra opera som vi under förleden månad bringat i dagen. Eller hur?»

— »Jo det är sannt. Men du börjar ju . . .»

— »Ja, gudbevars! Men dessförinnan vill jag föreslå en sak, den att vi två, jag och du, sammanträda, liksom nu här i detta kabinett, första onsdagen i hvarje månad för att meddela hvarandra våra sednaste litterära alster. Sedan binda vi manuskripterna för hvarje månad ihopa till ett litet häfte, och förvara dessa häften såsom vår akademies handlingar. Går du in på mitt förslag?»

— »Rätt gerna!»

— »Jag skall då börja vår första sammankomst med att läsa upp för dig en idyll och ett par sonnetter:»

Ödlornas Damm.

Idyll.

O! Det var en skön, en herrlig
söndagsförmiddag på landet.
Ute var jag i det gröna
att Gud skåda i naturen,
skaparen uti det skapta
Hur af «Poesie des Lebens»
då jag njöt, och hur jag rördes
då af skaparns djupa vishet
i den herrliga naturen,
och hans nåd att mig han skapte,
nu jag «sjunga» vill. O, lyssnen
alla ömma, trogna hjertan!

Dagen qualmig var, och solen
(med gud faders öga midti)
strålade från gulgrå himmel
glödhet ned på dunkla gården.
I det ljusa, varma skimret
sjelfva skogen mer ej hyste
några dunkla, gröna gömmor:
allt låg blottadt, tomt och aaket.

Med förtjusning såg jag kring mig,
såg blott fred och lugn och trefnad
rundtomkring, hvartän jag vände
mina ögon, stilla lycka.

Här en bock med trogna maken
firade i allas åsyn
midt på landsvägen sitt bröllopp
Der en flitig spindel väfde
i en vrå sitt nät, att fånga
lätt sitt rof. En liten fluga
fastnade; och nu jag såg, hur
vackra spindeln såg det friska
blodet ur den lilla flugan;

sedan, efter slutad måltid,
spann han vidare på nätet

Men jag sade i mitt hjerta:
Gode gud, hur ömt du sörjer
för de skaptas uppehälle!
Huru god och vis ej är du!

Längre gick jag fram på vägen,
skådade blott fred och lycka.
Än en stolt, allvarlig oxe
vandrade helt gravitetiskt
nu ett steg och nu ett annat!
men helt vänligt åt de glada
yrfån, surrande kring honom,
hvitade han stora svansen . . .
Än ett fromt «Guds Lamb» man såg der
gå så stilla och beskedligt
utmed vägen, och på vandrarn
blicka med så milda ögon.
Och då trötta vandringsmannen
med en staf, förstäs, i handen,
och en balmhatt tryckt på hjessan,
och sin rensel vräkt på ryggen,
nalkades, så gick det undan —
ack det goda fromma lammet! —
och en välkomsthelsing brakte . . .

Men mig solen stekte illa,
ingen vindfläkt kom med svalka,
ingen skugga fanns att tillgå.
Nu jag tänkte: kanske slägtar
svalka, der den lilla dammen
ligger mellan boskapshjordens
trefna hem, det glada fähus.
Kanske kastar detta skugga,
icke bortskrämd än af solen.

Och till dammen gick med lätta
steg jag vägen framåt; dammet

stod mig väl högt upp i halsen,
svetten lackade från pannan;
men jag gick dock tåligt framåt,
och till målet för min vandring
hann jag snart trött, matt och tråkig.

Dammens tibergula bölja —

märk: jag var ett säbus nära! —
rördes ej af några vågor,
ej den spegelglatta gatan
krusades af någon vindfläkt.
Allt var stilla, stilla lugnet.
Men en hvirvel dock jag märkte
här och der, och med lorgnetten
såg jag nu att det var ödlor.
Sköna ödlor med en spräcklig
hud, lik tigrar små i vatten.
Glada, muntra, yra, qvicka
lekte der de vackra ödlor;
och bland dem så helt förtroligt
simmade en helsvart igel,
hoppade eu hoppetossa. . . .
Allt var glädtigt lif i dammen,
lif, som myste frid och oskuld.

Nu det hvirflade i pölen,

lång en strimma rakt utefter.
Strimman höjde sig i vattnet,
och jag märkte hur en huggorm
lekte med behag på ytan.
Se'n han vältrat sina granna
ringlar der, han skjöt helt varsamt
på en liten vacker ödla,
sårade den sköna huden. . . .
Vattnet stänkte högt i luften,
och det rena, klara flödet
träffade mig «rakt i syna».
Men min näsduk tog jag stilla
fram och torkade min panna.

«Skapare!» mitt rörda hjerta
hviskade, «hur skön och herrlig
är din verld ej? skönhet, skönhet
ler emot mig hvart jag blickar.
Godhet, ack ja! godhet ständigt
hvart jag ser, hvart jag mig vänder.
Sjelf så vis och god, o herre!
denna verlden har du skapat,
ack, så vist och mildt; ja proppat
den så full utaf din vishet,
af din kärlek, att ej bättre
du den nånsin kunnat skapa.»

I kyrkan.

Sonnett.

Hur sälla ni, som gån uti en kyrka
att prisa Gud, att «själens föda spisa»,
att uti bönen hämta mod och styrka,
och i hans ord hugsvalelse och lisa!

Hur sälla ni, som kommen att er visa,
som tron att öfverallt ni kunnen yrka
att man er skönhet och er drägt skall prisa,
och sluta med att eder sjelfva dyrka!

Ni hören ej hur presten skorrar, läspar,
hur svulstigt, tillgjordt eller platt han talar,
hur matt och utan uttryck alla sjunga.

Men i min vrå halfsofvande jag gäspar
vid dessa fröjdesalar, tåredalar,
som strömma jemt från predikantens tunga.

Den Omvända.

Sonnett.

En ockrare bad iftigt häromdagen
sin sockenpastor att predika
emot procenteri't. Betagen
af glädje presten höres skrika:
«Gud vare lof! till sluta ni är då slagen
af ånger; och ni vill nu vika
från girighetens väg. Ej klagen,
ni fattige, mer på de rika!»

Han genast går att sin predikan skriva;
men ockrarn tänker: må du bara
med din predikan röra hela
Procentarskrå't, att jag må ensam drifva
mitt yrke, och ej mer befara
att få med andra vinsten dela.

«Nåväl», sade baron Julianus, «låt mig nu höra dina anmärkningar, ty på din uppsyn märker jag att du har en mängd dylika på tungan.»

«Du bedrar dig ej, och enligt min vana skall jag öppet uttala dem. Dina poëmer tyckas mig vara allt för litet poëtiska till så väl materia som form. Detta i allmänhet. — Hvad åter enskildt den andra i ordningen af dina sonnetter rör, får jag erinra dig om hvad du en gång sjelf erkänt, att sonnetten ej är en lämplig versform då man vill berätta en anekdot, — men jag skall nu ge dig revenge, d. v. s. tillfälle att återbetala mig mina anmärkningar, derigenom att jag enligt mitt löfte nu läser upp för dig ett par «metriska försök.» Det ena handlar om Theophrastus Paracelsus, det andra om en slal, som flytt från sin herre. Jag vill börja med:»

Theophrastus.

Joseph. Du kallat mig till dig, o Theophrastus?

Theophrastus. Jag kallat dig, o Joseph! att dig spörja

om du är samma vän ännu som fordom;

— densamme Joseph, som, en yngling endast,

mig svor den heliga, den stora eden

att mig din vän i lust och nöd tillhöra,

i lif och död i ondt och godt mig lyda.

Jag ännu aldrig hunnit rätt dig pröfva,

nu likväl kommit tiden då din trohet

skall visa sig, då du skall mig bevisa

att hvad du svor du äfven äroar hålla

och att din vänskap ej är blott en flyktig

tillgifvenhet, lik den som uppstår mellan

de hvardagsmenniskor, den blinda slumpen

tillsammankopplat uti lika ställning.

Nu är det tid, o Joseph! att mig visa

att du har mod i bröstet, och ett sinne,

för högre andars mystiska förening,

till helig vänskap ofördunkladt öppet.

Joseph. Min höge vän, min mästare och broder,

Kan du väl tvifla, o hur kan du tala

Så?

— — Väl har hittills än det hårda ödet

Mig icke unnat att ådagalägga

Hur djupt jag älskar dig, och att min vänskap,

om detta ord, utslitet, platt, vi nyttja,

än i mitt varma, trofast varma hjerta

med samma eld som nå'nsin fordom flammar.

Begär blott af mig, hvad du vill; jag lyder.

Befall mig gå till nordens höga fjellar,

befall mig gå till söderns brända ökuar,

o fordra att jag offrar dig hvad kärast

näst dig jag eger här i denna världen,

befall mig lelva för dig, bjud mig stöta

i detta hjerta, som är ditt dessutom,

den dolk jag ser i dina händer blixtra.

Theophr. Du sade något, just hvad du nu nämnde
var det jag ville som ett prof begära
utaf den vänskap, hvarom nu du ordat.

Joseph. Stöt till! Jag har mitt bröst ju redan blottat.

Theophr. Du darrar, Joseph. Ha! jag tror du gråter.
Eländige, jag finner mig bedragen.

Joseph. Min vän och mästare, o Theophrastus!

jag svär dig heligt att de feqa tårar,
jag fäller nu, mig smärtan blott afpressat,
skiljmessans svåra, bittra, tunga smärta,
och att för dig jag blott en gång allenast
kan dö, som ville dö, ack tusen dödar,
att tjena dig, min höge, store broder.

Theophr. Räck mig din hand, o Joseph, jag förlåter.

Dö skall du, ty jag vill det, men ej genast . . .

Men sätt dig här bredvid mig; jag vill säga
hvarföre du skall dö. Tro ej ett hugskott,
ett infall blott, ovärdigt mig, skall kunna

förmå mig att min bäste broder offra

Som sjelf du vet, invigde! har jag forskat
från den tid mig grep det högre ljuset,
i andeverldens dolda hemligheter.

Förgälvtes dock! Jag till fullkomlig visshet

ej hunnit än. Besvärjningarne lyda

de bleka maner mera icke, hotfullt

de trotsa mig och gäcka mina formler.

Ej någon vän och tjenare derborta

mig lydde om jag honom bjöd förtälja

hvad han bland andar, ande sjelf, erfarit . . .

Joseph. Jag nu förstår: jag skall ett ombud blifva

åt dig i andeverlden, jag skall tjena

dig der, som jag dig här på jorden tjenat.

ack länge till de dunkla underlanden

jag längtat, trött vid denna lumpna verden,

som jag föraktar blott. För längesedan

jag skyndat sjelfmant dit, om blott jag vetat

att du ogillat ej en sådan längtan.

Theophr. Du är då färdig, Joseph? Då du upphört

att vara stoft, som ande du besöker
mig genast och berättar hur du finner
dig i ditt nya tillstånd.

Joseph. Theophrastus!

dig skynda, ack! jag längtar att besöka
den nya verld du öppnar mig, ack ljufligt
det blir att dö för dig som jag det önskat!

Theophr. Farväl nu då, du trogne ädle broder!

O helsa, helsa alla der de store,
som före oss gått dit. Farväl o broder!

Joseph. Tryck dolken djupare, och vrid ikring den.

I såret vrid den. Sarga, sarga, sarga!

Theophr. Ack se det röda, friska, vackra blodet,
hur grannt det färgar detta bröst som klappat
så nyss helt varmt. Och se hur smärtans vällust
de trogna dragen rysligt, vildt förvrída.
Än rycka våldsamt alla fibrer, muskler.
En stöt ännu! Är död du än, min Joseph?

Joseph. O sarga, sarga!

Theophr. Ännu?

Joseph. Sarga, sarga!

Theophr. Är död du än, min Joseph? svara, svara!

Som ande svara, om du lefver, Joseph!

Ditt löfte minns! o svara, ande, svara!

En Skugga. Nu är jag död, död är jag Theophrastus!

Förbannad är jag. Ve mig, trefallt ve mig!

Ej någon död mig återstår. Nej, irra

jag skall en evighet igenom Evigt! . . .

Ve evigheten, ve! . . . Ej döden mera

mig återstår, en död att mig förskona

ifrån mig själf. O ve mig!

. Men förbannad

ock du, du fege, mörke, lömske niding!

Förbannad du, som själfviskt mig har offrat

åt dina mörka, dina hemska konster!

Hit kommer du väl ock en gång, och trösta

mig skall det att dig hata och förfölja

en evighet igenom. — — Hvad blir döden

nu väl för dig, den död, som du har ansett
som sista tillflykten, från jordens lumpna
bekymmer. Vet, att den för dig skall blifva
blott ombyte af qual. — Vi träffas åter.

Farväl till dess, farväl, o Theophrastus!

Theophr. (som förtviflad kastar sig öfver liket.)

Ve evigheten, ve, som död ej eger!

Ve döden, som vårt väsen blott förändrar,

och ej förintar! Ve mig, trefallt ve mig!

Seminolen.

Lutad vid en källas stilla våg,
Seminolen nästan maktlös låg;
och att vid dess klara, sköna bölja
blodigt bröst och stungna fötter skölja
lyfte han förgäfvets sårad arm,
sjönk tillbaka flåsande och varm.

Det var ren i går, då morgon grydde,
som han från sin grymme herre flydde,
och sen dess, förrn knappt det hade dagats
likt ett villebråd han ständigt jagats
genom skogar, öfver berg och slätter
tvenne dagar och snart tvenne nätter.

Än ett pilskott armen genombårat,
än en sten den blotta foten sårat;
mer än arm, än fot, än beggedera
är dock frihet, o ja mycket mera:
redan tvenne middagssolar brunnit
och sitt offer ej tyrannen hunnit.

Nu den vilde föll i slummer neder,
Och i sårade och trötta leder
ljuf sig kändes sömnens balsam sprida,
och allt mindre tyckte han sig lida.
Djupt han sof. Men sig till hvila redde
ock naturen. Tyst sin skymning bredde
qvällen öfver ängden, och deröfver
göt det milda lugn, som stilla söfver,
tills ej mer vid låga jorden bunden
trötta anden, nu en englars like,
lyfter sig ifrån den trånga runden,
sväfvar kring i drömmens dunkla rike . . .
Djup och tung var vildens sömn i skogen;
utaf döden sjelf en bild så trogen
att, om icke bröstets andtag dofva
lifvet röjt, du knappt trott honom sofva.

Redan solen gått att trött sig sänka
ned i hafvets friska, svala vatten,

redan daggens droppar börjat stänka, redan närmare med frid kom natten. Allting var så tyst, så lugnt och stilla; blott en näktergal i salig villa sjöng en svärmarsång ännu, och glömde, hänryckt, att han endast satt och drömde. Och från fjerran strand der himlens ljusning sig med jordens dunkel vill förena — (så sig mångfald gjuter i det ena) — hördes stundom än en sakt susning. Lika den, som tyst för själens öra ljuder än i drömmen några gånger, och den fångna anden tror sig höra från sitt hemland välbekanta sånger. Eller när i tänkarns helga stunder klara blifva jords och himmels under, strålar allt i ljus förklarings skimmer, och, från jorden höjd, han säll förnimmer sorlet utaf sferers harmonier, hör ett dunkelt brus af melodier hvilket ned till jorden stundom hinner stundom dör i rymden och försvinner. Då med skogens röst ett ljud sig blandar smärtsfullt, gällt, likt tjut af galna andar, hör! Hvad är det? Arma vilde vakna, att ditt lugn, din drömda frihet sakna! Vakna! Hör! o, vakna ännu medan det är tid att fly. O, har du redan vaknat bättre, vaknat? . . . Nej du njuter i ju ditt jordlif än . . . Hör hunden tjuter! Hör du? Hör du något ännu värre, hör du hör du rösten af din stränge herre? Närmare den kom, den vilda jagten, gällare det höga ropet hördes, och uti den nyss så stilla trakten enslighet och tystnad våldsamt stördes. Som af onda drömmar väckt, den vilde upp nu sprang och sig från slummern skiljde.

Mörk en rodnad brann på bruna kinder,
ifrån dunkla ögon blixtar skötos. —
Öfvermakt för hatet ej är hinder. —
Armens hårda muskler väldigt knötos,
och den vilde bågen grep och spände.
Lade ned uti dess ränna pilen,
som, i ormgift döpt, en dödens frände,
flög i kapp med sjelfva nordan-ilen.
Stolt han stod, beredd att sig försvara
emot sjelfva dödens bleka fara.

Fram ur skogens bryn derborta träder,
blek en hamn med sönderslitna kläder,
efter honom, tätt i trötta spåren,
rasande ett ilsket vilddjur följer. —
Höga stå på vildens hjessa håren,
och en kallsvett öfver ryggen sköljer. —
O, men se! emot sin herre vänder
hunden sina långa skarpa tänder,
emot honom blott han huggen riktar,
blott mot honom yra blicken siktar.
Denne för de giftbesprängda betar
blott med möda hufvud, strupe värnar;
hvarje slag han emot hunden ärnar
ännu vildare den galne retar.
Hydrophobiskt vilda hundens käftar
stå vidöppna; uti svalget häftar
tungan fast, de röda ögon brinna;
långsät ryggen svettens droppar rinna.

Inom håll för vildens spända båge
hade nu den yra jagten hunnit.
blott ett drag! För slafvens fötter låge
herren, hade han sin frihet vunnit.

Nu han sigtade emot de båda;
emot herren först; men af hans våda
djupt i hjertat rörd, han straxt på stunden
vände om och skjöt, och skjöt — på hunden.
Djupt i djurets nacke pilen trängde,
än ett steg det sprang, men föll så neder

vildt i anblick. Tungan nedåt hängde,
och de darrade de fasta leder.

Våldsamt sårad hals på hunden skälde,
ut och in de vilda ögon hvälvde
och ett steg ännu han framåt tog,
föll så ned och med en rossling dog.

Till sin herre, der af skräck betagen
qvar han stod, nu framgick stilla vilden
ödmjukt lugna voro anletsdragen,
sloknad var uti hans öga elden.

Der som hunden blodbestänkt savannen,
nu ett knä han böjde för tyrannen;
och hans fot — sitt nit att så uttrycka —
tyst han tog att på sitt hufvud trycka.

»Än vidare då?» sade baronen, då Richard tystnade.

»Jag slutar här; ty jag anser att beskrifningen på hur den hvite upptar Seminolen till sin vän, o. s. v., skulle bli temligen platt.»

»Du kan ha' rätt deri; men ett slut måste detta poëm likväl få; och om du vill skall jag skriva ett.»

»Så mycket bättre!»

Baronen funderade en stund, klottrade några ord på ett papper, och uppläste slutligen följande:

Öfvervunnen sig den hvite kände;
hat och afund re'n hans hjerta brände.

Men sin fot från vildens hjessa ryckte
herren bort, och uti öppna armar
honom fast till trogna bröstet tryckte.

Då han så sin räddare omarmar
full af tacksamhet han kring sig skådar
med en blick som vänskap blott bebådar,
och uppriktighet. Nu för att sluta
ömman scenen ses han fram sig luta
varsamt piln med ena handen fatta,
bakifrån den mot sin broder vända.

Seminolen föll. Med ögon matta
lång en blick han sågs mot herren sända;
emot honom han föraktligt log,
suckade en enda suck, och dog.

»Nå väl! Hvad säger du om mitt slut?»

»Jag säger att du ständigt är och förblir dig lik. Jag kan aldrig begripa . . .»

En betjent inträdde och underrättade herrarne om att supén var färdig.

»Kom min vän», sade Julianus, »och säg mig vid bordet hvad det är, som du icke kan begripa.»

Efter slutad måltid gingo herrarne ut att spatsera i den vackra vinterqvällen. En lång tid gingo de tysta, och lyssnade till snöns knarrande under deras fötter; men slutligen sade Julianus:

»Vet du hvad jag ärnar skriva till nästa sammankomst?»

«Nej.»

«Jo, ser du, vår akademi måste för att vara en riktig akademi utgifva en ordbok, en grammatika eller något dylikt. Detta skall jag åtaga mig. Du har sett att jag har en gammal anteckningsbok ifrån min ungdom, innehållande korta uppsattser öfver åtskilliga ämnen, anekdoter (n. b. mindre bekanta), tankar af åtskilliga både klassiska och moderna författare, m. m. Detta allt ärnar jag efter alphabetisk ordning uppskrifva i ett litet häfte, och kalla det till exempel: Philosophisk-Moralisk Ordbok, utgifven af baron Juliani akademi. Nå! Hvad tycker du om min plan?»

«Åhjo! Så till vida som den der Philosophisk-Moraliska Ordboken endast skrives pro forma, så kan den väl passera. Men i annat fall är det väl temmeligen djerft att kalla en samling anekdoter, citationer ur böcker som du läst i din ungdom, och dylikt — för en Philosophisk-Moralisk Ordbok.»

«Morbleu, såsom Dumas' hjeltar bruka säga, du har rätt! Men då det blott är pro forma. . . .»

«Så gillar jag ditt förslag. Men det torde nu vara tid att gå in och solva på saken.»

Slut på första bandet.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second block of faint, illegible text in the upper middle section.

Third block of faint, illegible text in the lower middle section.

Small, faint text centered at the bottom of the page.

Pris: 12 sk. lko.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

